

O vodní kapce

Zlaté sluníčko se houpalo na nebi, ptáčci zpívali a malá modrá kapička seděla ve svém pramínku. „To je ale krásně,“ radovala se kapička, „celý den si jen sedím ve svém pramínku, koukám se na modrou oblohu a poslouchám ten sladký klid.“ „A co já? Na mě jsi zapomněla?“

„To jsi ty, můj kamaráde drozde. Copak tady děláš?“ „Slyším, jak se raduješ z tvého domova. Ale už jsi, kapičko, byla jinde? Třeba v řece? Stačí, když skočíš do potůčku a necháš se unášet proudem.“

A tak naše malá zvědavá kapička skočila a vydala se na cestu. Plula lesy, plula háji a zanedlouho dorazila do řeky. Proud byl najednou silnější a kapka se vezla jako na tobogánu. Když v tom někoho potkala. „Ahoj, kdopak jsi?“ „Ptala se kapička. „Já jsem pstruh. Celý den si plavu v řece, lovím mušky a užívám si. A co tady děláš ty, maličká?“ „Já jsem se vydala do světa. Chtěla jsem poznat i další věci než jen svůj pramínek.“ „Tak to si dej pozor, kapko. Celý svět není tak krásný jako tvůj pramínek...“ A s těmito slovy pstruh zmizel v proudu řeky.

Kapka plavala dál. Řeka se postupně rozšiřovala, až kapka doplula do města. Voda byla najednou zkalená a kromě ryb tu kapka nacházela odpadky, staré pneumatiky a dokonce proplouvala i starou ledničkou, kterou se někdo odvážil vyhodit do vody. Tady se jí vůbec nelíbilo. Chtěla pryč, chtěla zpátky, ale bohužel ubohé lapce nezbývalo nic jiného, než se slepě odevzdat proudu řeky a plout dál. Plula dny a noci, až se dostala do místa, kde široko daleko nebylo nic jiného než temně modrá voda. „Kde to jsem?“ pomyslela si kapička. Když se ale pokusila napít, voda byla slaná jako slzy! Kapička byla v moři! Najednou jí začalo být strašně smutno, už nebyla se svým kamarádem drozdem, už nesedávala každý den v pramínku, ale byla sama v široším moři. Jak se jen dostat domů?

Vtom se ozvalo kapičce nad hlavou: „Jestli chceš, já ti pomůžu. Stačí nasednout do mého slunečného výtahu a já tě vytáhnu na oblohu.“ To bylo sluníčko, které se paprskem dotklo kapičky a během chvíle ji táhlo za sebou na modré nebe. A než se kapička nadála, ležela v měkkém mráčku. „To ale není můj domov,“ stěžovala si kapka. „Teď jsem na řadě já, milá kapičko. Já tě domů odvedu.“ To ke kapce promlouval severní vítr. Ale protože byl už od narození nezbeda, foukl a vzal kapku přes celý svět. Když byli nad africkou pouští, viděla kapička velbloudy, když letěli nad deštnými pralesy, z větví se ozývala hejna papoušků a nad severním pólem měla kapka co dělat, aby se neproměnila v kroupu. Nakonec se vítr umoudřil a mráček s kapičkou se octnul nad horou s jejím pramínkem.

„Ale co mám dělat teď? Jak se dostanu dolů z mráčku?“ nevěděla si kapka rady. Než však stačila na cokolipomyslet, začalo se kolem ní všechno chvět a kapka v podobě deště letěla k zemi. Žbluňk! A byla zpátky v pramínku. „Uaa, to byla cesta,“ zívla si kapka. „Zítرا musím vše vyprávět svému drozdovi.“

(Matěj Špalek, předloha: Co je to proti pomněnkám, Daisy Mrázková)

